

2007

XLVI. ŠP (25.–27. 5.)

Festival právě slavil 50 let od svého vzniku, byť teprve ve svém 46. ročníku, zároveň si připomněl i 130. výročí narození Fráni Šrámka... Z tzv. „licencovaných“ regionálních přehlídek postoupilo do výběru 24 inscenací, do píseckého programu bylo pozváno patnáct souborů, které hrály šestnáct představení jako obvykle v DFŠ, Divadle Pod čarou a v kostele sv. Trojice, ale také v Palackého sadech či RW Café. Přijelo cca 170 účastníků, produkční tým vedla opět Lenka Novotná. Jen místní píseční diváci opět scházeli, ale na předem inzerovanou a velmi „ostrou“ *Harilu* Nejhodnějších medvídků dorazili... Oproti loňsku bylo krásné jarní počasí a ročník nabídl program velmi pestrý, žánrově i stylově různorodý. Formát inscenací se pohyboval v rozmezí od coolness dramatiky, kabaretu, poetického divadla, pohádky či taneční pantomimy až po rituální, improvizované nebo výtvarné divadlo, žánry byly přijímány velmi korektně, vstřícně a se zvědavostí, což se jako přednost samozřejmě ukázalo u inscenací programově zábavných...

Mezi takové patřila např. parodická parafráze barokní opery *Serpillo a Melissa aneb Tymián a Citroník rande show* v provedení Geisslers Hofcomoedianten z Kuksu (režie Petr Hašek), podle Vladimíra Hulce představení, „jehož výsledkem byla banalita a kýč“, byť vytvořené s profesionální erudicí. Parodii zvolilo také Divadlo la Rottal SPŠ Holešov v inscenaci *Pochybnosti otce Browna* (Aleš Maděra a Pavel Jiří Chmelík, též režie), v níž si herci „chtěli jen zařadit“, nic víc. Pantomimický *Vlak* brněnského Pohybového studia Cyranovy boty, tanečního souboru Věry Bělehrádkové, nabídl humor inteligentní, svěží, technicky bravurně zvládnutou grotesku s výborně vystavěnými gagy i skvělým doprovodem perkusionistů. Pražský soubor Krvík Totr přivezl *Produkt* (scénář a režie Petr Jediný Novotný & Tomáš Kout), parodické, chytré a vtipné kabaretní pásmo se skvělým klavírním doprovodem Sonii Ciešlar. Láhor/Soundsystem svým kolektivním improvizovaným představením *Nic proti ničemu (Tour 2007)* nezískal na rozdíl od předchozího ročníku větší sympatie publika, scházelo mu nosné téma a ani herci „neměli svůj den“. Plzeňské „náhodné“ sexteto Sněhulácci (odnož Zmrzačených dětí) nabídlo kratoukňový „táborákový“ výstup *Pro malého Sněhuláčka...*, představení režisérky Zuzany Strachonové „na jednu zkoušku“. Soubor Scéna z Kralup nad Vltavou v inscenaci „až švankmajerovsky divoké“ *Naseto?!* (režie Radim Wolák) se inspirovala pohádkou *O Otesánkovi* a jarmarečním divadlem, navíc s výrazným tématem „viny a smrti“ i prvky němé grotesky „v podobě surrealisticky působícího moderního výtvarného divadla“.

Absolventský ročník královéhradeckého Divadla Jesličky inscenoval Pitínského *Pokojíček* (režie Jolana Brannyová), zůstalo však jen u pouhé interpretace textu, představení bylo bohužel bez energie a inscenačních nápadů. Podobné neduhy provázely Kontaktérský divadelní spolek Volná asociace Příbyslav v inscenaci *Jak z praku* (podle *Jany z parku* Davida Drábka, režie Dominik Linka), byť v dobré snaze o „netradiční“ formu, potýkající se ale s divadelní nezkušeností – na rozdíl od plzeňského souboru Evrybáby *Osmá sedí u stolu, pojíždá mou mrtvolu* (projekt Moving Station, režie soubor a Roman Černík) na téma násilí páchaného na ženách: inscenace zaujala poučenou divadelností s prvky „tanečního a obřadného“ rituálního divadla. A pražský Antonín D. S. předvedl v inscenaci Martina J. Švejdy *Dítě! (Hra ze života)* zatím nejdramatičtější tvar svého autora a režiséra, kabaretní příběh o osudech kamarádů mezi třicítkou a čtyřicítkou, který zaujal vtipnou a intelektuální formou „přesahující už rámec čistě amatérského divadla“.

Představení pardubického souboru (A)Maťák – „bible coolness dramatiky“ – *Shopping and Fucking* Marka Ravenhilla (režie Petr Kouba) bylo inscenováno „přímočare,

otevřeně, tvrdě a naturalisticky“. Vyvolalo vášnivé diskuse i spor, zda jde o divadlo experimentální nebo o klasickou činohru.

Divadlo Kámen, pokračující „v hledání formálních divadelních prostředků ke sdělení podprahových informací a obsahu svých inscenací“, představilo inscenaci Petra Macháčka **Kámen**, kterou v rámci své poetiky dovedlo k nebývalé preciznosti, byť oproti minulým inscenacím *Marmeláda* či *Mlejnek* s jistými hereckými či scénografickými handicapy. Spojené soubory J.S.T.E. Artyžok, DRED Náchod a polský Kurvvva Zdrój uvedly hned dvě inscenace Ondřeje Pumra **Dekalog: Netřesk** a **Dekalog: Křížaly** „mapující problematiku místa evropské křesťanské historie formou až para-divadelní akce“; byly to první části proponovaného desetidílného cyklu (některé později i na ŠP). Pumrův soubor lze považovat skutečně za „autorský a avantgardní solitér českého amatérského divadla“, podle Hulce se však potýká se „zoufalým hereckým provedením, jež nezachrání ani proklamovaná civilnost“; skvělá ovšem byla živá hudba v provedení perkusionisty Jaroslava Kořána.

Královéhradečtí Nejhodnější medvídci přijeli s inscenací Reného Levínského (alias Helmut Kuhl) **Harila** v režii Akrama Staňka. A s hrou (později bude i zfilmována), která podle Hulce „má na jedné stránce víc sprostých slov, než řeknete za celý svůj život“. Napsaná byla Levínského vysoce stylizovaným jazykem, který je sám nositelem obsahu – „posouvajícím banální příběh do roviny poezie, undergroundové divadlo, které baví“. Provokativní hra z prostředí „stárnoucích punkerů mimo společnost, čekajících na Godota“, byla vrcholem přehlídky.

Nejen o tomto, ale i o dalších představeních se vzrušeně diskutovalo, buď jen tak nebo s porotou (dramaturgyně ČRo 3 Vltava Alena Zemančíková, Jan Císař, Karel F. Tománek, Vladimír Hulec a Ján Šimko), debaty na zahrádce DPČ se často protáhly až do rána a porota si rozuměla – snad až „na závěrečné výsledky“: podle Hulce měl být oceněn např. i pardubický Ravenhill, Divadlo Kámen a náchodský Dred. Zpravodaj The Sandy Times vyšel ve třech číslech, redaktory byli Simona Bezoušková, Jakub Hulák, David Slížek a Martin Vokoun, do rubriky *Jak to vidí* psali mj. Lukáš Nozar, Petr Macháček, Petr Lanta či Luděk Richter. Bohaté byly doprovodné akce, mj. vystoupení pouličního divadla Kvelb z Českých Budějovic, galakonzert kytaristy Lubomíra Brabce, představení filmu Jana Svěráka *Tatínek aneb Mramorizace* (dokument o tatínkovi režiséra Zdeňku Svěrákovi), také koncert k šedesátinám Vladimíra Mišíka & Etc. s Radimem Hladíkem, Olinem Nejezchlebou a Vlastou Třešňákem.

Určovat, co je „experimentující“, co „tradicionalizující“, co „konzervující“, co mladé, co staré, co nové a co zastaralé, je vošajstlich. Bráním se tomu při každé příležitosti a nebudu takto selektovat soubory a jejich inscenace ani tady. Šrámkův Písek je – v tom se snad shodneme – určen otevřeně přemýšlejícím a po smyslu divadla (i života) se tážajícím tvůrcům a divákům. [...] Každé [divadlo] přivezlo na festival vlastní osobitou poetiku, divadelní názor a často i výrazný polemický osten. Projevila se velká roztržitost „mladé scény“, soubory – pokud nebyly z jednoho města – se vzájemně neznaly, každá inscenace byla uhnětena z jiného těsta, s jinou divadelní optikou i zkušeností, snad každého zajímalo na divadelní práci něco jiného. Byla to vskutku barevná mozaika a směska. Co ji spojovalo a účastníky propojovalo, byla svěžest, s jakou inscenace vznikaly, a přístupnost, s jakou byly ostatními přijímané. (Hulec, Vladimír. V Písku až po uši. AS 2007, roč. 44, č. 3, s. 38)

A tak nemohu říct, že bych byl s letošním ročníkem ŠP nespokojen. Možná se na něm objevilo nejvíce různorodého divadla za celou dobu, co sem jezdím. Pestrost života a také

komunikativnost byly jeho hlavními charakteristikami. Chybělo mi však větší zapálení pro divadlo jako takové. Pro divadlo jako modlení a šoustání. (Hulec, Vladimír. V Písku až po uši. AS 2007, roč. 44, č. 3, s. 45)